

Colonnes roumaines

Corina, Cristina, Dolna : trois intellectuelles roumaines, passionnées de théâtre parmi la foule du festival.
Impressions.

VU...

D.P.A MIA

L'opéra de Denis Levaillant (auteur de la musique et du texte) évoque la liaison profonde qu'il y a entre notre époque et l'époque de l'expressionnisme. Le goût pour le clair-obscur dans le texte et dans la musique alterne avec le lyrisme du et les sons pleins de coups. Les moments de "vocalité" se alternent avec la parole. La voix exprime l'angoisse, le pressentiment d'un péril imminent, mais aussi les signes d'une oppresseur gâtée. Le décor volumétrique symbolique de Enki Bilal, d'une aérogérie grise, agressive, rappelle la structure architectonique des mégapolis américaines, figurant les bâtiments de béton et de fer qui ont détruit la nature. Le conflit se concentre vers l'aliénation de l'homme, étouffé par la technique et les préoccupations de gagner, vahie par les fantasmes, cherchant, désespéré, son identité. La bourse devient l'expression contemporaine du futur. Les personnages allégoriques représentent d'une manière wagnérienne les mythes modernes : l'Argent, l'Érité, l'Amour. Vincent le Texier (un Johnny Cash, Dieu de l'argent), rythme basse, chante avec force duo avec Claudine le Caz, soprano lyrique qui interprète avec grâce Sphinx, Déesse de la vérité. Anne Collette et Irina Dalle soutiennent l'atmosphère inquiétante de vie moderne. La prestation de l'ensemble instrumental A's Nova (révolution musicale : Philippe Ghor) est remarquable. L'unité du rôle, un peu alexandrine, définit la scène d'André Engel.

Doina Modole

"La ville est une grande scène et parmi ses personnages, nous y sommes"

Pagina din ziarul "Comtadin" din Avignon

REZISTENȚA PRIN DRAGOSTE

Noi suntem actorii care au jucat în culise. Cineva ne-a tras CORTINA cu mulți ani în urmă și s-au născut generații întregi de actori care nu mai știu cum arată sala Europei. De aceea am fost sălii să ne luăm spectatorii în culise, să rădem, să plângem în îmînă, ca nu cumva să deranjam cortinierii. Dacă s-a auzit un rîs mai tare, ca acela din 1972 cu Revizorul lui Pintilie, atunci a urmat o razie din care nu ne-am mai revenit zece ani. Așa a trebuit să ne descurcăm, să tacem teatru cît putem mai bine, deși uneori cortinierii ne tăiau lumina, căldura, ne puneau

lacăte la telefoane, ne luau și ultimul ban din buzunar silindru - ne să cerșim. De aceea nu pot spune că devineam umili și triste, ci ne rășteam deja umili și triste într-o absurdă adaptare la mediu.. lată de ce specia de teatru pe care am practicat-o în culise arată altfel. La noi au venit toți cei care au simțit nevoie să-și apere sufletele de rușine, am fost și biserică și tribuna, la noi s-au putut spune și intona cuvinte sau gânduri care nu puteau trăi la lumina zilei.

De aceea cred că ne-am împlinit rostul de a rezista prin dragoste. La noi actorii nu suntem respectați deoarece suntem săraci. nu

sunt admirări deoarece suntem la coadă, în schimb suntem iubiți. Îndrăznesc deci să spun că teatrul românesc și-a făcut datoria de a salva pentru generațiile viitoare dragostea, fără de care totul dispără.

Și dacă azi s-a ridicat cortina, lucru la care am ajutat și noi după puteri, trebuie să recunoaștem că ne simțim ca de pe altă planetă. Lată-ne deci, pășind cu grijă și curiozitate în sala Europei ca să vedem și să înțelegem ce s-a mai întâmplat în lipsa noastră.

MIRCEA DIACONU